

Над озерами, річками,  
На полянах лісових,  
На стрімких високих горах,  
На просторах степових, —

Де лише сіріє стежка  
Або вкрився збіжжям лан,  
Скрізь розкидались оселі  
Наших прадідів слов'ян.

Оселялись цілим родом:  
Що людина, як одна?!  
Кревні люди — рід складали,  
Кревні роди — племена.

Наймудріший і найстарший  
Цілим родом керував,  
Видавав щодня накази,  
Правив, милував, карав.

Кожне плем'я мало князя,  
Князь судив, водив на бій,  
Першим був він у відвазі  
І у мудрості своїй.

А коли ставав нездатним  
До ладу і боротьби,  
Віче іншого на князя  
Вибирало без журби.

На річках, високих горах,  
Серед багон і болот  
Городи, міцні твердині  
Будував собі народ.

Коли ворог йшов війною,  
Метушилось все, як рій,  
Замикалися ворота,  
Починався лютий бій.

Бились, кидали каміння,  
Крізь баркан окріп лили,  
Попіл сипали у очі,  
Гострі кидали коли...

...Ось і ворога відбито,  
Все минуло: гнів і жах...  
Кревні плачуть над борцями,  
Що звалилися в боях.

І дають їм у могилу  
Зброю, вбрання і харчі,  
Щоб вони не знали лиха,  
На тім світі живучи.

На сумних могилах тужать  
І справляють тризну там  
І несуть на сизі гори  
Жертви праведним богам.

Але все поволі, тихо  
Тоне в річці забуття,  
І на березі зеленім  
Квітне радісне життя...

На луці палає ватра,  
На луці ідуть танки.  
Тут в вінках цвітуть дівчата,  
Там співають парубки.

В цю таємну ніч Купала  
В лісі папороть цвіте,  
Розцвітає, обсипає  
Цвіт-проміння золоте.

Промовляє звір до звіра.  
Хто підслуха мову їх,  
Хто у лісі найде квітку —  
Найде скарбів цілий міх.

А пісні все далі ллються,  
Вже поблідли і зірки,  
А ще огнища палають  
І мережаться танки.

На кийки стоять схилившись  
Бородаті віщуни  
І розказують, що буде  
І з якої сторони.

Роздають недужим зілля,  
Щось шепочуть і плюють...  
Сих водою напувають,  
Тим камінчики дають.

І здається, з лісу вийшов  
На узлісся сідловик.  
Став, заслухавсь, задивився...  
Стрепенувсь і знову зник.

І здається, щойно бігли  
Тут русалки польові  
І розсипали зі сміхом  
Самоцвіти по траві.

Але схід зайнявся сонцем,  
Хмари в золоті, в огні...  
І самотньо одцвітають  
Зблідлі ватри вдалині.

\*\*\*